A. D. 1933 CURRENDA Nrus VIII
PISMO URZĘDOWE TARNOWSKIEJ KURJI DIECEZJALNEJ

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

(OFFICIUM DE INDULGENTIIS)

I

DECRETUM

DE INDULGENTIIS PER RECITATIONEM DIVINI OFFICII CORAM SSMO SACRAMENTO LUCRANDIS.

Cum non omnibus qui tenentur, semper et ubique liceat *integrum* divinum Officium, etsi in partes distributum, coram Ssmo Sacramento, sive publicae adorationi exposito sive in tabernaculo adservato, ad mentem atque effectum praecedentium ad rem decretorum (A. A. S., vol. XXII, p. 493, vol. XXIII, p. 23, vol. XXIV p. 411), recitare; ne tot e clero peculiari hoc ad cultum Ssmae Eucharistiae incitamento absque eorum culpa priventur, Ssmus D. N. Pius divina Providentia Pp. XI, ad preces infra scripti Cardinalis Maioris Paenitentiarii, in audientia die 6 Aprilis currentis anni eidem impertita, benigne concedere dignatus est ut, firmis omnino manentibus praecedentibus concessionibus, omnes et singuli, pro eorum statu, ad divini Officii recitationem adstricti, si hanc peragant, etiam in parte tantum, coram Ssmo Sacramento, ut supra *indulgentiam quingentorum dierum* pro unaquaque, ut dicunt, hora canonica, ceteris paribus, adipiscantur. Praesentibus in perpetuum valituris absque ulla Brevis expeditione et contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Paenitentiariae, die 18 Maii 1933.

L. † S. *L. Card. Lauri*, Paenitentiarius Maior.

I. Teodori, Secretarius.

II

DECRETUM

INVOCATIO IN CONFICIENDIS VEL REFICIENDIS SACRARUM AEDIUM SUPELLECTILIBUS AC LITURGICIS VESTIBUS RECITATA INDULGENTIIS DITATUR.

Ssmus Dominus Noster Pius divina Providentia Pp. XI, in audientia infra scripto Cardinali Paenitentiario Maiori die XIX mensis Maii c. a. concessa, benigne indulsit ut ii omnes, qui in conficiendis vel reficiendis sacrarum aedium supellectilibus ac liturgicis vestibus, cum privatim tum in institutis hoc consilio conditis, operam suam gratuito praestent; itemque qui, ut Missionalium incepta provehant, iisdem vel manuum suarum opera opitulentur, *partialem CCC dierum indulgentiam* toties lucrari queant, quoties, dum in huiusmodi opus incumbunt utque illud sanctius efficiant, precatiunculam *Iesu, via et vita nostra, miserere nobis,* saltem corde contrito recitaverint. Praesenti in perpetuum valituro absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus S. Paenitentiariae, die 2 Iunii 1933.

L. † S. *L. Card. Lauri*, Paenitentiarius Maior.

I. Teodori, Secretarius.

Wizytacja kanoniczna dekanatów Tymbarskiego i Bocheńskiego

JE. Najprz. Ks. Biskup Ordynarjusz dokona wizytacji w Szczyrzycu 20, 21 sierpnia (przyjazd 19), w Skrzydlnej 22, w Dobrej 23 i 24, w Jurkowie 25, w Tymbarku 26 i 27, w Wilkowisku 28, w Jodłowniku 29, w Szyku 30, w Krasnem 31, w Górze św. Jana 1 września.

JE. Najprz. Ks. Biskup Sufragan w Rzezawie 27 i 28 sierpnia, w Krzyżanowicach 29, w Cikowicach 30, w Łężkowicach 31, w Chełmie 1 września, w Sobolowie 2, w Pogwizdowie 3, w Łapczycy 4, w Brzeźnicy 5.

W czasie wizytacji wszyscy PT. Kapłani dodawać będą we Mszy św. modlitwę: ad impetrandam gratiam Spiritus Sancti, o ile na to pozwolą rubryki.

Małżeństwa podoficerów zawodowych

Dziekan katolicki Okręgu Korpusu Nr. V. — Nr. 052–3/953/Dziek. — Kraków, dnia 22 czerwca 1933 r.

Odpis.

Rozkaz D. O. K. V. Nr. 13/33. pkt. 4. W sprawie zawierania małżeństw przez podofic. zawod. — Nr. 321–3–257/Pers.

Podaję do wiadomości i zastosowania się rozkaz MSWojsk. Biuro Pers. Nr. 3210–Og. 100 z dnia 21. III. 1933 r. odnośnie zawierania małżeństw przez podoficerów zawodowych — bez zezwolenia władz wojskowych.

Zgodnie z art. 69 ustawy z dnia 18. VII. 1924 r. o podstawowych obowiązkach i prawach szeregowych W. P. (Dz. U. Nr. 69/27, poz. 603), obecnie zaś art. 102 rozp. Prez. z dnia 7. X. 1932 r. o służbie wojskowej podoficerów i szeregowców (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 747) na zawarcie związku małżeńskiego obowiązany jest podoficer zawodowy otrzymać zezwolenie przełożonego, posiadającego uprawnienia conajmniej dowódcy pułku. Wobec tego w razie jeżeli podoficer zawodowy wstąpi w związek małżeński nie uzyskawszy uprzednio takiego zezwolenia, ulegnie zgodnie z art. 95 kodeksu karnego wojskowego z dnia 12. X. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 765) karze twierdzy do 6 miesięcy lub aresztu wojskowego.

Co zaś dotyczy ewentualnego nieodnowienia zobowiązania do służby wojskowej z podoficerem, który zawarł małżeństwo bez zezwolenia, to sprawa przedłużenia czasu służby zawodowej uzależniona jest od swobodnego uznania właściwego dowódcy (dowódcy pułku lub formacji równorzędnej) z tem tylko zastrzeżeniem, że w razie odrzucenia prośby podoficera o przedłużenie służby zawodowej winien dowódca pułku powiadomić go o powodach odrzucenia. W miarę okoliczności dowódca pułku może więc uznać, że zawarcie małżeństwa bez zezwolenia uzasadnia odmowę przedłużenia służby zawodowej.

Powyższe uwagi znajdują również zastosowanie do szeregowych marynarki wojennej na zasadzie art. 56, 57 i 60 rozp. Prez. z dnia 18. III. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 251) zmienionego ustawą z dnia 28. I. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 214) i paragraf 131 rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 12. IX. 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 577).

Nadmieniam, że ze stanowiska prawa cywilnego małżeństwo zawarte bez uzyskania zezwolenia zwierzchności wojskowej jest ważne. Nie można stąd jednak wyciągać

wniosku o całkowitej bezkarności duchownego, który podoficerowi zawodowemu udzielił ślubu pomimo braku zezwolenia dowódcy pułku, gdyż art. 21 prawa o małżeństwie z 1836 r. przewiduje, że duchowny, któryby udzielił ślubu osobie w służbie wojskowej zostającej, bez pozwolenia jej zwierzchniej komendy „podpadnie karze pieniężnej porządkowej i karze dyscyplinarnej".

W związku z powyższem należy każdy wypadek udzielenia ślubu osobie wojskowej nie posiadającej zezwolenia właściwej władzy poza skierowaniem sprawy na drogę sądową podawać do wiadomości M. S. Wojsk. celem pociągnięcia do odpowiedzialności duchownego, który ślubu udzielił.

O powyższem polecam przy odprawach pouczać podoficerów zawodowych.

Zasada: rozkaz M. S. Wojsk. Biuro Pers. Nr. 3210–Og. 100 z dnia 21. III. 1933.

Za zgodność odpisu:

Dziekan Katolicki O. K. V.
w z. *Ks. Marski*
st. kapelan W. P.

Przesyłki pocztowe Władz i urzędów kościelnych

Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w Warszawie dnia 11 marca 1930 r. Nr. VI. R. K. 5180/29. Odpowiedź na pismo 11. IX. 29 r. Nr. V. 3322/V. Do Ministerstwa Poczt i Telegrafów w Warszawie.

W odpowiedzi na powyższe pismo Ministerstwo oznajmia, że uważa, iż

a) urzędom i agencjom pocztowym przysługuje prawo kontrololi nadawanych w stanie otwartym, zwolnionych od opłat pocztowych przesyłek pod względem treści.

b) władze i urzędy kościelne mogą wysyłać jako przesyłki zwolnione od uiszczania opłat pocztowych wszystkie sprawy leżące w ich zakresie działania na zasadzie ustaw państwowych a wszczególności Konkordatu.

O ile zatem chodzi o wyszczególnione w załączniku powyższego pisma Ministerstwa Poczt i Telegrafów konkretne wypadki, to zawiadamienia o nauce religji, o zebraniach rady kościelnej czy parafjalnej, o godzinach nabożeństw, winny być niewątpliwie wolne od opłaty, natomiast korespondencja w sprawie stowarzyszeń, któremi dany duchowny się zajmuje, nie może z tego przywileju korzystać.

(–) Fr. Potocki. Dyrektor Departamentu.

Ustawa o zbiórkach ulicznych

z dnia 15 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 162).

Art. 1. Wszelkie publiczne zbieranie ofiar w gotówce lub w naturze na pewien zgóry określony cel wymaga uprzedniego pozwolenia władzy.

Art. 2. (1) Do udzielenia pozwoleń powołane są:

a) powiatowe władze administracji ogólnej, o ile zbiórka ma być przeprowadzona na obszarze powiatu lub jego części;

b) wojewódzkie władze administracji ogólnej, o ile zbiórka ma być przeprowadzona na obszarze całego województwa lub jego części, obejmującej więcej niż jeden powiat.

(2) Pozwolenie na zbiórkę, mającą się odbyć na obszarze większym niż jedno województwo, wydaje, zależnie od wniosku instytucji, urządzającej zbiórkę, bądź każda

wojewódzka władza administracji ogólnej oddzielnie, bądź wojewódzka władza administracji ogólnej właściwa ze względu na miejsce siedziby instytucji, urządzającej zbiórkę, za zgodą wojewódzkich władz administracji ogólnej, na których obszarze zbiórka ma się odbywać. Wojewódzka władza administracji ogólnej, właściwa ze względu na miejsce siedziby instytucji, urządzającej zbiórkę, wydaje również pozwolenie na zbiórkę, mającą się odbyć na obszarze większym niż jedno województwo, na zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych.

(3) Jeżeli zebrane ofiary mają być zużyte zagranicą Państwa, pozwolenia na zbiórkę udziela Minister Spraw Wewnętrznych po porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych i Ministrem Skarbu.

Art. 3. (1) Pozwolenie na zbiórkę publiczną może być udzielone tylko wówczas gdy cel zbiórki nie jest przeciwny prawu oraz ze stanowiska interesu publicznego jest godny poparcia.

(2) Za takie cele uważa się przedewszystkiem cele: religijne, państwowe, oświatowe, zdrowotne, kulturalno-społeczne i społeczno-opiekuńcze.

(3) Zbiórki publiczne, urządzane w interesie osobistym, są wzbronione.

(4) Pozwoleń na zbiórki na cele oświatowe udzielają władze administracji ogólnej po porozumieniu z właściwą władzą szkolną II instancji.

Art. 4. Pozwolenie na zbiórkę publiczną może być udzielone jedynie stowarzyszeniom zarejestrowanym, organizacjom, posiadającym osobowość prawną, albo komitetom organizowanym dla przeprowadzenia określonego celu. Cel zbiórki winien być zgodny ze statutem stowarzyszenia lub organizacji, bądź z aktem organizacyjnym komitetu.

Art. 5. Minister Spraw Wewnętrznych określa w drodze rozporządzeń sposoby przeprowadzenia zbiórek.

Art. 6. (1) W pozwoleniu winien być określony czas, w którym zbiórka ma być przeprowadzona.

(2) W pozwoleniu mogą być wymienione warunki co do sposobu przeprowadzenia zbiórki.

Art. 7. (1) Zbiórki publiczne mogą być przeprowadzone jedynie przez członków instytucji, mających cele pokrewne, albo przez osoby, przez te instytucje imiennie zaproszone.

(2) Osoby, organizujące lub przeprowadzające zbiórkę, nie mogą za swe czynności otrzymywać wynagrodzenia.

Art. 8. (1) Władza, króra udzieliła pozwolenia, może w każdym czasie sama lub przez podległe sobie władze i organa informować się o stanie akcji zbiórkowej w szczególności przez wgląd w akta, księgi oraz dokumenty kasowe, przeprowadzać rewizję kasy, żądać ustnych i pisemnych wyjaśnień oraz wysyłać swoich delegatów na posiedzenia instytucyj. Instytucje winny zawiadamiać władzę przynajmniej na 24 godziny naprzód o posiedzeniach, na których mają być omawiane sprawy zużytkowania zebranych ofiar. Postanowienia o kontroli zużycia funduszów, uzyskanych ze zbiórki, nie odnoszą się do stowarzyszeń, podlegających w tym zakresie nadzorowi władzy z mocy prawa o stowarzyszeniach z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 808).

(2) Minister Spraw Wewnętrznych władny jest w drodze rozporządzenia wydawać szczegółowe przepisy, dotyczące kontroli nad zbiórkami publicznemi.

(3) Postanowienia ustępów poprzednich nie mają zastosowania do instytucyj, które zostały powołane do życia, na mocy specjalnych ustaw, przewidujących kontrolę władz nad temi organizacjami.

Art. 9. (1) Wynik zbiórki i sposób zużytkowania zebranych ofiar winien być podany do wiadomości władzy, która pozwolenie wydała, oraz ogłoszony w prasie w ciągu miesiąca od ukończenia zbiórki.

(2) Od zastosowania postanowień ust. (1) oraz postanowień art. 8 wyłączone są takie organizacje i instytucje wyznania, uznanego przez Państwo, których wyłączenie wynika z uregulowania stosunku Państwa do tego wyznania na mocy specjalnej ustawy.

Art. 10. (1) Władza, która pozwolenie wydała, może je cofnąć w każdym czasie, jeżeli zbiórka przeprowadzona jest niezgodnie z postanowieniami niniejszej ustawy, lub jeżeli ujawnione zostanie, że dalsze prowadzenie zbiórki może zagrażać bezpieczeństwu, spokojowi lub porządkowi publicznemu, albo jeśli władza stwierdzi (art. 8), że ofiary, uzyskiwane ze zbiórki, nie są przeznaczone na właściwy cel.

(2) W przypadku, przewidzianym w ust. (1) władza może jednocześnie zarządzić przekazanie zebranych ofiar na cele humanitarne jednej z instytucyj społeczno-opiekuńczych lub oświatowych.

Art. 11. (1) Kto wykracza przeciwko postanowieniom niniejszej ustawy, lub rozporządzeń, wydanych na jej podstawie, podlega w trybie administracyjnym karze aresztu do 1 miesiąca i grzywny do 1.000 złotych, albo jednej z tych kar.

(2) Kary te mogą być nakładane zarówno na osoby urządzające, jak i osoby, przeprowadzające zbiórkę publiczną.

(3) Ofiary, uzyskane ze zbiórki, przeprowadzonej bez pozwolenia, ulegają przepadkowi i zostaną przekazane przez władzę na cele humanitarne jednej z instytucyj społeczno-opiekuńczych lub oświatowych.

Art. 12. Jeżeli w ustawie niniejszej jest mowa o powiatowych władzach administracji ogólnej, są w miastach, stanowiących odrębne powiaty miejskie, właściwymi starostowie grodzcy (dyrektorowie policji, komisarz rządu m. Gdyni).

Art. 13. Ustawa niniejsza nie ma zastosowania:

a) do zbiórek na cele religijne, jeżeli są one prowadzone w obrębie zabudowań i pomieszczeń, poświęconych wyłącznie służbie Bożej;

b) do zbiórek, związanych z celami i tradycjami religijnemi uznanych przez Państwo związków wyznaniowych, przeprowadzanych poza budynkami i pomieszczeniami, wymienionymi w punkcie a), jeżeli zbiórki takie przeprowadzone są przez władze tych związków, ich organa, względnie osoby przez nie imiennie zaproszone i jeżeli odbywają się w sposób, ustalony tradycją i zwyczajami miejscowemi, lub też w bezpośredniej łączności z obrzędami religijnemi;

c) do zbiórek, przeprowadzonych w drodze loterji pieniężnych lub fantowych, jeżeli zbiórki nie są przeprowadzone w miejscach publicznych;

d) do zbiórek, przeprowadzanych w lokalach prywatnych wśród grona osób znajomych osobiście przeprowadzającym zbiórkę;

e) do zbiórek wśród młodzieży szkolnej w lokalach szkolnych, odbywających się na podstawie pozwolenia władz szkolnych;

f) do zbiórek koleżeńskich w lokalach urzędów publicznych na cele godne poparcia, odbywających się na podstawie pozwolenia przełożonego urzędu.

Art. 14. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 15. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie trzydziestego dnia po dniu ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Państwa.

(2) Równocześnie tracą moc wszelkie dotychczasowe przepisy o zbiórkach publicznych.

Sprawy opodatkowania Duchowieństwa

„Czy jura stolae, lub dochód z majątku lub kapitału należy do kumulacji uposażeń w myśl ustawy z dnia 7 listopada 1931 r."

Dochody z jura stolae, z majątku lub kapitału, jako dochody z Działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z r. 1925 N. 58, poz. 411), nie podlegają kumulacji w myśl ustawy z dn. 7 listopada 1931 r. Winny być one zeznawane razem z innemi dochodami z Działu I ustawy o podatku dochodowym. Od dochodów tych przypada natomiast do zapłaty dodatek kryzysowy zgodnie z art. I ustawy z dn. 22 października 1931 r. (Dz. U. R. P. N. 99. poz. 760).

W jaki sposób zareagować na kwestjonowanie przez niektóre urzędy skarbowe wszystkich zeznań osób duchownych").

Należy interwenjować u Prezesa właściwej Izby Skarbowej.

Jakie zarządzenie wydało Ministerstwo w sprawie opodatkowania podatkiem od nieruchomości budynków kościelnych i podatkiem od lokali mieszkań prywatnych i urzędowych osób duchownych.

W myśl p. 3 § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 17 czerwca 1924 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 523) od podatku tego wolne są nieruchomości lub ich części, należące do prawnie uznanych instytucji i związków wyznaniowych, o ile te nieruchomości lub ich części nie przynoszą dochodu przez oddanie ich w najem. Przytoczony przepis nie nasuwa w praktyce żadnych wątpliwości, wobec czego nie zachodzi potrzeba wydania ze strony Ministerstwa Skarbu jakichkolwiek zarządzeń lub wyjaśnień w kwestji stosowania cyt. przepisu.

Odnośnie opodatkowania podatkiem od lokali mieszkań prywatnych i urzędowych osób duchownych Ministerstwo Skarbu zauważa, co następuje:

Na mocy p. 3 art. 3 ustawy z dn. 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. N. 94, poz. 550) podatkowi temu nie podlegają lokale, zajmowane przez instytucje wyznaniowe z wyjątkiem części tych lokali, odnajmowanych lub oddawanych bezpłatnie do użytku osobom trzecim. Paragraf 2 rozporządzenia wykonawczego Ministra Skarbu z dn. 29 grudnia 1926 r. (Dz. U. R. P. z r. 1927 Nr. 12, poz. 95) wyjaśnia zacytowany przepis ustawy w ten sposób, że pomieszczenia mieszkalne, zajmowane przez duchowieństwo podlegają podatkowi od lokali z wyjątkiem jednak: lokali urzędowych biskupów i duchowieństwa, pomieszczeń seminarjów duchownych, domów przygotowawczych dla zakonników i zakonnic oraz domów mieszkalnych zakonników i zakonnic składających śluby ubóstwa. Klasztory zaś zakonników i zakonnic, nie składających ślubów ubóstwa, są wolne od podatku od lokali tylko w wypadkach, gdy są zakładami dobroczynnemi, naukowemi lub oświatowemi.

Z powyższego wynika, że pomieszczenia urzędowe, zajmowane przez kapitułę,

wolne są od podatku od lokali, natomiast jeżeli w należących do kapituły nieruchomościach niektóre pomieszczenia zajęte są pod prywatne mieszkania, czy to przez osoby duchowne czy to przez osoby świeckie — pomieszczenia takie pociągnięte być winny do zapłaty podatku od lokali.

Czy jest możliwem rozciągnięcie na uposażenie duchowieństwa praktyki polegającej na umorzeniu podatku dochodowego, przypadającego od podatku mieszkaniowego, pobieranego przez urzędników państwowych i komunalnych w gotówce lub w naturze.

Postulat umorzenia podatku dochodowego od wartości użytkowej mieszkań, zajmowanych przez duchowieństwo, nie może być uwzględniony.

(—) *W. Koszko*, Dyrektor Departamentu.

Wyciągi metrykalne dla osób państw obcych

Wojewoda Krakowski Nr. AC. VII/9 (Metr) 4/33. Kraków, dn. 13 kwietnia 1933. Wykonanie konwencji Haskiej (Dz. U. R. P. Nr. 80/29) międzynarodowa wymiana metryk — Okólnik Nr. 6. — Do Pana Starosty Powiatowego (Wszystkich w obrębie Województwa Krakowskiego), Pana Prezydenta stoł. król. miasta *Krakowa*.

W myśl postanowień Konwencji Haskiej (Dz. U. R. P. Nr. 80/29) do której przystąpiła także Rzeczpospolita Polska zobowiązały się Państwa, które do tej Konwencji przystąpiły — do wzajemnego przesyłania sobie wierzytelnych wyciągów z ksiąg metrykalnych dotyczących aktów urodzenia, zaślubin i śmierci obywateli przynależnych do jednego z tych państw a zaszłych za granicą ojczystego państwa.

Mimo upływu przeszło 3 lat od wejścia w życie tej konwencji — Urząd Wojewódzki nie miał jednak ani razu sposobności stwierdzić, aby na terenie Województwa Krakowskiego czyniono zadość postanowieniom Konwecji Haskiej — a mianowicie, by akta stanu cywilnego obcokrajowców, przynależnych do państw, które przystąpiły do Konwencji Haskiej spisywane w Urzędach parafjalnych wyznań chrześcijańskich (jako Urzędach stanu cywilnego) w żyd. Urzędach metrykalnych a wreszcie w Starostwach (prowadzących księgi metrykalne dla osób nienależących do żadnego prawnie uznanego związku religijnego) były przesyłane we właściwej drodze Władzom państwa, do którego odnośny obcokrajowiec przynależny.

Celem uregulowania więc tej sprawy zarządzam, by PP. Starostowie (Pan Prezydent) przypomnieli wszystkim urzędnikom Stanu cywilnego w swoim powiecie (na terenie miasta Krakowa) (proboszczom wyznań chrześcijańskich i prowadzącym metryki izraelickie) o obowiązku przedkładania Starostwu wyciągów z aktów Stanu cywilnego (urodzin, zaślubin i śmierci) osób przynależnych do państw obcych, które przystąpiły do Konwencji Haskiej. Wyciągi te po należytym zalegalizowaniu będą PP. Starostowie (Pan Prezydent) przedkładali Urzędowi Wojewódzkiemu perjodycznemi sprawozdaniami w okresach trzech miesięcznych (I. I. — I. IV. — I. VII. — I. X.) — przyczem zauważa się, że negatywnych relacyj przedkładać nie potrzeba.

W rubryce uwaga wyciągu metrykalnego ma być zamieszczoną adnotacja, stwierstwierdzająca przynależność państwową osoby, której dany wyciąg dotyczy ewentualnie także inne daty kwestję tę bliżej wyjaśniające.

Równocześnie odnosi się Urząd Wojewódzki do właściwych Konsystorzy o wydanie odpowiednich zarządzeń podwładnym Urzędom parafjalnym.

Dr. M. Kwaśniewski, Wojewoda

Zmiany wśród duchowieństwa

Zamianowani: Ks. Franciszek Romański, proboszcz z Królówki, jubilat, radcą honorowym Kurji diecezjalnej; ks. Kazimierz Kozak, proboszcz w Domosławicach, dziekanem czchowskim.

Kanoniczną instytucję otrzymali: ks. Jan Chmiel na probostwo w Iwkowej, ks. Józef Gajek na probostwo w Borowej, ks. Walenty Piotrowski na probostwo w Podolu, ks. Wincenty Prokopek na probostwo w Dębnie.

Proboszczami zamianowani: ks. Józef Urbański w Jastrząbce Nowej, ks. Adolf Pacocha w Będziemyślu, ks. Franciszek Dyda w Niwiskach, ks. Stanisław Syper w Bystrzycy.

Administratorami zamianowani: ks. Jan Góra w Paleśnicy (z powodu sędziwych lat ks. Proboszcza), ks. Ludwik Białek w Dobrkowie, ks. Józef Latocha w Wójtowej.

Odznaczeni: ks. Walenty Chrobak Rok. i Mant., ks. Józef Badowski exposit. can.

Przeniesieni XX. Wikarjusze: ks. Ludwik Siwadło z Dębna do Wierzchosławic, ks. Franciszek Herr z Mielca do Gorlic, ks. Jan Czerwiński z Gorlic do Mielca, ks. Kazimierz Soja z Góry Ropczyckiej do Muszyny, ks. Stanisław Sroka z Muszyny do Tarnowa na prefekta Małego Seminarjum, ks. Władysław Juszczyk z Przecławia do Limanowej, ks. Józef Panek ze Trzciany do Dębna, ks. Jan Lech z Dębna do Bochni, ks. Stanisław Szafrański z Okulic do Skrzydlnej, ks. Jan Kurek ze Szczucina do Szczurowej, ks. Jan Bukowiec ze Szczurowej do Jazowska, ks. Józef Młynarczyk z Jazowska do Słopnic, ks. Jan Stach z Lipnicy Murowanej do Borzęcina, ks. Jan Zaucha z Borzęcina do Borowej, ks. Tadeusz Robak z Czchowa do Pleśnej, ks. Stanisław Kołek z Gawłuszowic do Żdżarca, ks. Bartłomiej Harbut z Kolbuszowej do Dąbrowy, ks. Marjan Sułek z Wietrzychowic do Mikluszowic, ks. Jakób Pabis z Mikluszowic do Olesna, ks. Ewaryst Michalski z Olesna do Straszęcina, ks. Stanisław Serwin ze Straszęcina do Książnic, ks. Ludwik Smołka z Książnic do Siedlec, ks. Jan Wilk z Gorlic do Sękowej, ks. Jan Kulik z Bochni do Żabna, ks. Stanisław Mroczka z Żabna do Małej, ks. Stefan Jaworski z Borowej do Dębicy, ks. Józef Midura ze Zbyl. Góry do Zawady, ks. Stanisław Kudej z Radłowa do Przecławia, ks. Bronisław Pałys z Przeczycy do Królówki, ks. Dr Jan Cycoń (po ukończeniu studjów w Insbrucku) do Gorlic.

Nowowyświęceni Księża przeznaczeni zostali na wikarjuszów: ks. Franciszek Borowiec do Tropia, ks. Piotr Dziedziak do Szczepanowa, ks. Ignacy Dzioba do Góry Ropczyckiej, ks. Józef Fijał do Przecławia, ks. Michał Gniewek do Tymbarku, ks. Antoni Gnutek do Grybowa, ks. Stanisław Kaczmarczyk do Radomyśla Wielkiego, ks. Stanisław Kapusta do Radłowa, ks. Józef Lech do Trzciany, ks. Piotr Łabno do Okulic, ks. Wojciech Madej do Szczucina, ks. Jan Maziarz do Lipnicy Murowanej, ks. Franciszek Mazur do Tuchowa, ks. Michał Nowak do Chomranic, ks. Władysław Olearczyk do Wilczysk, ks. Jan Piechota do Czchowa, ks. Józef Pochroń do Radgoszczy, ks. Leopold Rachwał do Zassowa, ks. Antoni Ramian do Szerzyn, ks. Józef Słowik do Gawłuszowic, ks. Władysław Świder do Kolbuszowej, ks. Wojciech Urbaś do Wietrzychowic, ks. Jan Żurek do Przeczycy.

Urlop dla poratowania zdrowia otrzymał ks. Józef Szułakiewicz.

Zmarli:

Śp. ks. Jakób Białas, proboszcz w Binarowej, ur. 1842, wyśw. 1868, jubilat, zmarł 5 lipca; ks. Franciszek Kuźniarowicz, proboszcz w Niwiskach, ur. 1860, wyśw. 1887, zmarł 19 lipca. Do Stow. wzajemnych modłów zapisani.

R. i. p.!

W Tarnowie, dnia 30 lipca 1933.

Ks. Roman Sitko
kanclerz

† FRANCISZEK, Bp.

Nakładem Kleru Diecezjalnego — Z Drukarni Zygmunta Jelenia w Tarnowie